15/02/2021

25 χρόνια από την κοίμηση του Μητροπολίτη Νικοδήμου Γραικού

/ Ιερές Μονές

Στην Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Βαγίων μετέβη, το Σάββατο 13 Φεβρουαρίου, ο Σεβ. Μητροπολίτης Θηβών και Λεβαδείας κ. Γεώργιος.

Ο Σεβασμιώτατος τέλεσε τρισάγιο στον τάφο του μακαριστού Μητροπολίτου Θηβών και Λεβαδείας κυρού Νικοδήμου Γραικού, με αφορμή τη συμπλήρωση 25 χρόνων από την κοίμησή του (15 Φεβρουαρίου 1996).

Ποιος ήταν ο μακαριστός Μητροπολίτης κυρός Νικόδημος

Ο κατά κόσμον Νικόλαος Γραικός γεννήθηκε στον Πειραιά στις 29 Δεκεμβρίου του 1908 και ήταν το όγδοο παιδί ευσεβούς οικογενείας. Από τα παιδικά του χρόνια γεύτηκε τις δυσκολίες της ζωής. Απ’ τη Β’ τάξη του Δημοτικού μέχρι και το πτυχίο του Πανεπιστημίου ήταν εργαζόμενος. Γράφει κάπου ο ίδιος: «πόσες φορές κατά την διάρκεια των παραδόσεων από την κούραση έκλειναν τα μάτια μου και το κεφάλι έγερνε στο θρανίο μου».

Η συνάντηση του και γνωριμία με τον π. Σεραφείμ Παπακώστα, ιεροκήρυκα του Μητροπολιτικού Ναού Αθηνών, υπήρξε καθοριστική για την μετέπειτα πορεία του.

Διάκονος χειροτονήθηκε στις 26 Ιουλίου του 1940, από τον Μητροπολίτη Δημητριάδος Ιωακείμ και Πρεσβύτερος στις 12 Σεπτεμβρίου του ιδίου έτους, από τον Βρεσθένης Γερμανό.

Είκοσι επτά ολόκληρα χρόνια υπηρέτησε στον Μητροπολιτικό Ναό Αθηνών, ως εφημέριος, πνευματικός, σκευοφύλακας, ακόμη ως διευθυντής της θρησκευτικής υπηρεσίας στρατού, προσφέροντας, όπου εργάσθηκε, πολύπλευρη και πολύτιμη διακονία. Στις δύσκολες ημέρες της κατοχής ήταν ο τακτικός επισκέπτης των φυλακών για να ευλογήσει, στηρίξει τους πατριώτες και πολλές φορές να τους

συνοδεύσει μέχρι τον τόπο της εκτελέσεως. Η αγαπημένη του όμως διακονία ήταν οι κωφάλαλοι, αυτός ο μέχρι τότε ανεξερεύνητος κόσμος της σιωπής. Γίνεται ο ιδρυτής και Πρόεδρος του Σωματείου «ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ ΚΩΦΑΛΑΛΩΝ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ». Έξι δεκαετίες περίπου θα ασχοληθεί μαζί τους για να επιτύχει ένα μεγάλο έργο, πρωτοποριακό, με φαντασία και κυρίως με αγάπη Χριστού, γι' αυτό και θα μείνει ανεξίτηλο.

Στις 8 Ιουνίου 1967 χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Θηβών και Λεβαδείας. Στην Βοιωτία ως Μητροπολίτης συνάντησε δύσκολες καταστάσεις. Ένας χώρος εκκλησιαστικός με τεράστια και πολύπλοκα προβλήματα.

Η εργατικότητα, η υπομονή και επιμονή του αλλά περισσότερο η πίστη του και η προσευχή του συνετέλεσαν ώστε να επιτελέσει ένα αθόρυβο αλλά σημαντικό εκκλησιαστικό έργο. Αν ο χώρος δεν επιτρέπει να απαριθμήσουμε συγκεκριμένα έργα διαποιμάνσεως στις ενορίες, στα ιδρύματα, στα μοναστήρια, δεν μπορούμε να μην σταματήσουμε στον χαρακτήρα και το ήθος αυτής της διακονίας. Μιας διακονίας αθόρυβης, πειθαρχημένης στη ζωή της Εκκλησίας, που έφθασε στα όρια της θυσίας.

Το 1981 παραιτήθηκε της ενεργού υπηρεσίας. Αποσυρμένος απ' την οχληρή

διοίκηση δεν έπαυσε να παρακολουθεί άγρυπνα και με αγάπη την κάθε πτυχή της εκκλησιαστικής ζωής μέχρι τον περασμένο χρόνο, που οι δυνάμεις του άρχισαν να τον εγκαταλείπουν. Ευτύχησε να ζήσει ανάμεσα στα πνευματικά του παιδιά που τόσο τον αγαπούσαν και τον σέβονταν. Ευτυχήσαμε όλοι μας να περιτριγυρίζουμε και να διακονούμε μια οσιακή μορφή. Οι μοναχές της Ιεράς Μονής Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Μαζαρακίου έδωσαν αγάπη και πήραν πλούσια ευλογία.

Συμφιλιωμένος με την αναχώρηση από τον κόσμο αυτό, ετοίμασε μόνος την τελευταία επίγεια κατοικία του που έκτισε πλάι του Ναού των Αγίων Μυροφόρων Γυναικών και του Αγίου Νικοδήμου.

«Ήρθε ο καιρός να φύγω», μας έλεγε, «να συναντήσω τον Κύριο που τόσο αγάπησα. Δεν φοβούμαι, το επιθυμώ, αλλ’ όμως είναι δύσκολο. Δύσκολο το πέρασμα».

Ξαπλωμένος στην απλωτή καρέκλα, απέναντι στο αναμμένο τζάκι, μέσα σ’ ένα ζεστό περιβάλλον ο γέροντας μας έφυγε οσιακά, στις 15 Φεβρουαρίου 1996.

Η Διαθήκη του είναι ανακεφαλαίωση της ζωής του. Αποπνέει άρωμα πίστεως, ελπίδα αναστάσεως, γεμάτη απλότητα, αγάπη, στοργή, ενδιαφέρον γι’ αυτό και σκορπίζει ηρεμία, γαλήνη, αισιοδοξία.

«Ο Τάφος», γράφει, «να είναι απλούς και απέριττος. Μια πλάκα και ένας σταυρός είναι αρκετά. Κάτω από το όνομα μου να χαραχθεί το Κυριακόν Λόγιον ΑΓΑΠΑΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ». Όντως Μακάριος ο ανήρ.